

מִשְׁרְנֵי־חֹבְסֵי מִימֵי יְלָדוּת

היה זה, בלתי ממש, יוצא על פי כן — כראוי.
 דמות הלואי אשר עד היום היא העולה לפני
 עיני סאליה כדי אתקל בבימוי "יחס לספר", דמאות
 על שלושה בחורים אלה היא אשר סתם, לתוספת, הם
 נהנים על ספר שירים ומבטשים בין דפיו מסקל ותקטור
 השירים — שירי שאול משרניחובסקי.

זהו משרניחובסקי מימי ילדותי. מפינה אחת.
 אך היו גם שליים, שירים לחנים, וקטעי שירים, ושיר
 רות.
 שיר — הוויה שיר — הוויה לא הוויה, ארני,
 עקרות, אלא מאלה אשר בצירופיהן, בסך הכל של
 הן, הן מעצבות את האדם. וכיום סן הימים,
 יש הן שבות ועולות ואחת-אחת — לא נתישנו ולא
 פחתו.

— — — — —
 על סוס קל לעין דוד בא שאול המלך — — —
 והנה ביתה בית ספר, שלושים, ארבעים, זוגות
 עינים אשר נתרבונו בנסודה רק אחת, בפיו של המורה,
 ובשיחה עצרת לכל הולם הולם. הן אלפי ילדים עבי
 רים קראו וקראים גם היום, כמוני, את הנורה הזאת.
 גם כמוני אגלי רק אז נודע להם לראשונה פירוש
 של, בלדה" סוהג, "אודיויה" — האם לא, לביעות
 מבגשות"?, "אפואמה" — האם לא, ברך"מנגנון"?,
 "מרוכאום" ו"מכום" וכל אותם מסקלי השירה אשר
 למדנו, גם למדנו, האם לא — — —
 כא השיבו לי ילדותי
 תהי השירים גיל עלומים

או
 נצאה נגדה שאנום
 וכעבור ערן קרה וכפר
 וכו' וכו'
 לא אשוב ואפתח את הספר למען העלות את
 אשר דלמנו אז בהגינות בית הספר ילדים וילדות
 נערים ונערות — — —

או
 צרן שבילי, אתי נדוי, נרו מפתני — — —

נסע זר לעמך, ציץ נכרו לכל,
 פרא לגמד אור יה שלא נסת בעול.

שושנת פלאים בדוכת אל
 פורחת לאיש ואיש
 יש כל שנות הייו דורש לה
 יש מוצא אותה חוש

בחיבורים שלנו, חיבורי ילדות ונעור, המתה
 דוחנו על, "רויולה", רויולה במעורת פסדום ופולום,
 "רויולה האסורה" ובהכה למשפט, "המעלנו" הקור
 כפרובלימות של זה האיש, זה האב, ברך ממגנה
 וארשתיק לן לעולם — זאת הנרית הפרתי
 וארשתיק בהסד ובתקמים — אחרי הים
 תרתי

במקלה שלנו שרנו בעת
 שאז גם צינתה שאז גם צינתה
 העיור ועלו המתנבים בעם
 ועל חולות כוח שלום ומה צדק ותל אביב הנבי
 ניה ובכרמי ראשון לציון ובפרדסי פתח תקוה נש
 הפכה בלילות בערמו ובתנועה שירת נערים ובחדתה
 חויה בחשכת הערב
 כי יתכס בערפל הים

או
 נמשו עללים, דום צפרים,
 נאמה בני אפרוהי

ועל הכל: —
 שחקי, שחקי על החלומות
 זו אני החולם שת,
 שחקי כי באדם אמיין
 כי עודני מאמין בך.
 ספק אם ידעו השרים כי שירי משרניחובסקי
 ספקם. בודאי לא ידענו גם אנחנו הקוראים המדקד
 למים וכותבי החיבורים כי חויה אלנו — נפתח אתנו
 לתמיד. הממעים והמרה. כל אחד מאתנו יסתן ואתו
 והחייסה שלו. ולא מעט הוא.

באותם הימים, לפני שתי עשרות שנים, לא היה
 הספר הבלטרוסטי בן קצב בארון הספרים אשר בבית
 היהודי ב"מה שלום", גם לא אורה של כבוד. כבר
 עצמו אז אבות עיניהם כראות, בהבלת עצמו. הספר
 העברי התדש תדר הביתה בילקוטם של תלמידים, חדר
 וכבש. אך עריין בחשאי קראו בו ונסעו זה היה רפס
 השירים לא כל שכן.

ובאותם הימים ידעתי שם חדר, אשר על המדף
 שבו, בין שנים שלושה רומנים צרפתים, מלון "לאר
 רוס", ספר לימוד השפה הערבית והאברת קורספוני
 הנציה מסהרית — עמד עמידה של כבוד ויחוד, כמד
 כזו המרכיבים, כרך ירוק, עבה, אשר מעל עטיפתו הד
 דקד באותיות לבנות —

שאול משרניחובסקי שירים

מהרגה שנה בתקנים וחוספות, אודיסה, תרע"ד.
 לא חדר תלמידים היה זה, ולא של אנשי ספר.
 גם לא במקרה בא הנח. כמיטב פרוטותיהם ובחרדת
 לבו רכשוהו בשתפות שלושה מסחורי ישראל אשר
 "בנות שלום", פרחו סוהרים, שטופו לכנסיות,
 אכילי מדומייתרבות, נרים בין דפי נמרא אשר נדר
 תחה הצדה לבין חיו רומנים צרפתים בלתי מאבנים
 עד הסוף, כבושי ההויה ודלת השעמוס מכלה לא
 אחת ולא שתיים, לא שעה ולא שעתיים, בחול או בהג,
 בעצם היום או בשעת בין ערבים, ביהודת ובצוהא
 — ראיתים נחנים על ברך זה וקוראים, ועוד קויר
 אים, וכעלעלים, ומסכורים, ומרמלים ומתנעחים.
 שעות, שעות מלכות, בהתעלות כוהשקעות, כנעי
 געים, בדבקות.

הוכח, אז נקבעו אעלי לראשונה נעני ההרנשה—
 סתומה ומעורפלת — כי יכול להיות, כי יש קשר
 עמוק, מכריע, אל דפים מודפסים — לספר, בלתי מוכן